

יציאות השבת פרק ראשון שבת

א) תוספת פ"ג (ב) סט.
ג) לכתוב ב. כמיוע. כד. גיטין
סא. וצ"ל לה: מנחת לא.
ד) חולין ק"ג: ע"ז פ"ה מ"ב.
ה) תולין ק"ג: (י) ע"ז ח.
ו) נפסוקים ב"מ: כ"ב. ע"ז
ז. ח. נו. יצומט מ"ג.
ח) דלרי"ג פ"ג.
ט) זבדלרי"ג פ"ג: ח"י שקלא
הרבה ושנה הרבה וכו' וי"א
כרי"ף והק"ש. (י) שמת
כאן. (יא) דבריה י"ג. ו"ע
כיוצא ויזר בנזוס' סנה"ל.
ד"ה טהרה. (ט) נכחמות
ש"ס ח"י רכ' אהל.

תורה אור השלם

1 אל ההרים לא אבל
ועניו לא נשא אל גלגלי
בית ישראל ואת אשת
רעהו לא שמט ואל אשת
נהה לא יקרב.
והואל ח"י
2 איש איש אל קל שאר
בשרו לא תקרבו לגלות
ערוה אני י. וקרא ח"י ו
3 לאהבה את ? אףכ"ף
לשמע בקול וליקרבך בו כ'י
הוא תיקו ואך וקרא
לשבת על הארמה אשר
נשבע ? לאתקי לאברכם
ליצחק וליעקב לתת
לקחם.
דברים ל כ

מוסף רש"י

שני אבסטיים. אין לתוס
שאכל זה משל פניו (וחז"ל
ק). חרייהו. חוק. אבי
דייהו. מותקופימן. דרך נני
הזם ששאלין מציט הסמט
מיד הוא נטק לאכי ולמאו
ולגולו ממנו פארסטיה או
כפם דיו משום כבוד (ע"י).

רבינו הגנאל

כיוצא בו לא יאכל הוב
עם הוב. בוא וראה
עד היכן פרצה (טהרות)
בישראל (שלא שינוי לא
יאכל טהור עם הטמאה אלא
לא יאכל הוב עם הוב).
כיוצא בו לא יאכל זב פרוש
עב זב עם הארץ שמא יהו
רגיל אצלו ויאכילנו בימי
טהרות דברים טמאים. אבל
לדברים שאינם מותרים
לא חיישין דאמר רבא רוב
עמי הארץ מעשרין הן.
איבעיא להו נידה מהו
שמישין עם בעלה היא
בבגדה והוא בבגדו. ובני
רב יוסף למפשטא מאה
דתין בשחיטת הולין פיק
כל הבהר. הניח עולה
עם הגבירה על השולחן
ואינו נאכל כו'. ונהיה
זו. ופושטת מאה כדתיב
ואת אשת רעהו לא טמא
ואל אשה נדה לא יקרב.
מקיש אשתו נדה לאשת
רעהו. מה אשת רעהו
הוא בבגד והיא בבגדה
אסור אף אשתו נדה כיוצא
בחן. ואף על גב דפליגא
דר' פוח. ומיהו עוברא נמי
דהואו דקרא ושנה

ואימתי רבן עליהן. אין פושטין יד לשום דבר ואפי' צמל אלא על
פי רבן: **פרעה.** גבירה כמו ופרעת ימה וקדמה (בראשית כח): **שאל**
עיניו לא יאכל עטור עם הטמאה. מפני הערוה לפי שלא הולרכו
לכך שכולן אכולין חוליהן בטרהרה היו ולא היו אכולין עם נשותיהן
שמותא: **אטו זב פרוש לאו דברים**
טמאין קאי. והלא כל מגעו טמא:
מעשרין הן. ולא גזרי' גזירה לגזירה:
שפיטין עם צנעה. צנעה כגון
שהוא טמא דליכא למיחס משום
טהרה או צומן הזה שאין זו טהרה
ממי חיישי' להרגל עזירה או דילמא
כיון דליכא היכרא מדכר דכרי: **על**
השולחן. שאוכל עליו מותר להניח
בשר העוף אלא הבגידה דקסברי צית
שמאי בשר עוף כחצו לכו לאוריימא
ולא גזרי' העלאת אטו אכילה: **ואינו**
נאכל עמו: וז"ה אומרים כו'.
ש"מ לאסור: **דליכא דיעוט.** שני
בני אדם שיחיו זה לזה. וה"ה נמי
דמאי לשנויי דליכא שינוי להיכרא
ומיהו דעדיפא נקט דלפי' דיעות
ליכא: **שאין מפיין.** דלא אחי מד
למשקל מנהצניה ומיכל: **אכל מכירין.**
אסור. ואשה ובעלה [נמין] מכירין זה
את זה וש"מ לאסור: **שינוי ליכא.**
שכולין צדק אכילה: **איכא שינוי.**
שאין דרך לישן אלא בקירוב בשר
כדכתיב שורה כסותה ועונתה"ו ואמר
מר שאר זה קירוב בשר שאס אמר
אי אפישי' אלא הוא צנעה והוא
צנעו ויולי' ומן כסותה בנסי' כסות
(פ"ד דף מה). אל הסריס לא אכל
צפרק אלו הן הסרפין צנעהרין דף
מה. מפרש ליה שלא נתפרנס בזכות
אבות שלא הולרך לכך לפי שהוא נדיק:
מה אסור רעהו כו'. לאסור לן יחוד מן
הטורה בקדושין (פ"ד דף פ): **מאחין**
כן אמן: **ופוליגא.** דרכי יוסף דפסע
מדרשה דהאי קרא לאסור דלרבי
פדת: **גינעו עריות.** תשמיש ממש ושאר
קורבה ואפי' קירוב בשר מדרבנן והיא
צנעה אפי' מדרבנן ליכא למגור:
ושמיש

את זה ניהו התם דיעות איכא שינוי ליכא הכא איכא דיעות ואיכא שינוי ת"ש
לא יאכל הוב עם הובה משום הרגל עבירה ה"ג דיעות איכא שינוי ליכא ת"ש
אל ההרים לא אכל עיניו לא נשא אל גלגלי בית ישראל ואת אשת רעהו לא שמט ואל אשת נהה לא יקרב
הוא בבגדו והיא בבגדה אסור יאף אשתו נדה הוא בבגדו והיא בבגדה אסור
ש"מ ופוליגא דר' פדת דאמר ר' פדת לא אסרה תורה אלא קורבה של גלוי
עריות בלבד שנאמר איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה
עולא כי היו אתי מבי רב הוה מנשק להו לאחוותיה אבי חרייהו ואמרי לה
אבי דייהו ופוליגא דידה אדידה דאמר עולא ה"ה אפי' שום קורבה אסור משום
א' ששנה הרבה וקרא הרבה ושימוש תלמידי חכמים הרבה ומת בחצי ימיו
והיתה אשתו נוטלת תפיליו ומחזרתם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ואמרה
להם כתיב בתורה כי הוא חייד ואורך ימיו בעלי ששנה הרבה וקרא הרבה
ושמיש

תשמיש ממנו ואפילו הכי אסרי' הוא צנעה והיא צנעה: **ופוליגא** דידה אדידה. והוא היה יודע צנעתו שלא יבא לידו
הטורה שצדיק גמור היה כדלמדין צפרק צ' כשורא למי וחי' לא לא הוה אכזה מריכז לה אכפתיה ומרכז א"ל רבנן אנת
מהו למעבד הכי א"ל אי דמיא לכתן כי כשורא למי וחי' לא לא הוה אכזה מריכז לה אכפתיה ומרכז א"ל רבנן אנת

מיתובי התנוקות של בית רבן מסדרין פרשיותיהן בו'. **אומר**
הר"ם לפי' הקונטרס שפי' צמתני' החזן רואה היכן
המניקות קורין לאור הגר הא דלא פריך ליה ממתני' משום דליכא
למימד דקורין צאסור ואין מוחין בידם אכל הכא דתמי מסדרין
משמע שמוחרין לעשות כן:

רבא אמר עליו עם הארץ מעשרין
הן. וזהו דלמרי' צפרק
צמלא דסוטה (דף מה). שיומון כהן
גדול גזר על הדמאי לפי ששלט בכל
גבול ישראל וראה שלא היו מפרשין
אלא תרומה גדולה בצמד וי"ל דה"ק
שלא היו מפרשין כולם אלא תרומה
גדולה אכל רובן היו מעשרים והא
למשו מהו טפי למיעוט מבצוקם
אמר משום דהוה מיעוט דשמי
טובא והיו הרבה נכשלים ומה שקשה
דלפי' דלדני ודבצא דרצבא מפרש
פ"ב דכחצות (דף כד. ועס) גבי
חיישין לגומלים: **מה אשת רעהו**
הוא בבגדו והיא בבגדה אסור.
והתם כצנעה הוא לאסור לפי שינוי
מוקפו ומתגבר עליו צומת רש"י פי'
אפי' צימוד נמי אסור מלדאורייתא
ואין נראה דמשמע דרובה לאסור
יחוד צנעה תימה לימוד לאסור מן
הטורה לא ילפי' מאשת איש ושרי
צנעה כדכתיב סוגה צושנים (סנה"ד
פ"ד לו). והוא צנעו והיא צנעה
ללא הוה אפי' צנעה חש אלא
מדרבנן אסור צנעה מהיקש טפי
הוה לן למיסר יחוד מהיקשא ולמישרי
הוא צנעו והיא צנעה צלא יחוד
כגון שפתח פתחו לכה"ר מסוגה
צושנים: **ופוליגא דר' פדת**
דא"ר פדת לא אסרה תורה אלא כו'.
תימה מנח ליה דפליגי דילמא מדרבנן
כאן כיון דמלדאורייתא לא אסור אלא
תשמיש ממנו מדרבנן לא אסור אלא
קירוב בשר צ' לא נהירא דמסתמא לא
הוצה ועוד ופי' ליה דאשת רעהו
הוא צנעו והיא צנעה אסור ומפרש
ר"ת דפוליגא דר' פדת דכיון דלא
אסרה תורה אלא קריבה של גלוי
עריות צנעה א"כ אין לנו לאסור
ולגזור אלא כעין שאסר הכתוב דהיינו
דיעות צלא שינוי כגון לא יאכל הז
עם הובה אכל הוא צנעו והיא
צנעה דליכא דיעות ושמינו לא יסבור
ר' פדת דאפי' צנעה איש הוא צנעו
היא צנעה שרי ור"י פי' ופוליגא דר'
פדת דתי' ליה ללא חייך לשוון
קריבה אלא בגלוי עריות ממנו וא"כ
ואל אשה נדה לא יקרב היינו תשמיש
ממנו שזי אין ללמוד ציקשא מאשת
איש לאסור הוא צנעו כו' לאפוקי
דהא אשת רעהו לא טמא משמע

מוסר רבן שמעון בן
גמליאל אומר חתנות
מסדרין פרשיותיהן לאור
הני. זאת החיתובת פירוק
עליה ב' פירוקין בתלמודנו.
ובתלמוד ארץ ישראל
פירוק פרוק אחר הובי
יעיזו לכתבו בכאן. וכך
אמר אילן בנו דרפיט
בוצנא ואילין לא בעי
דירטי בוצנא. ופי' דבריהם
שהתנוקות מן הקריאה.
הקריאה וריהבו שיכבה
הנו וזאת כותיפות בהן
כי הם לא יטי את הגו
ולפיכך הותר להם לקרות
לאור הני דליכא למיחש
שמא יטי. אבל החזן לא
יקרא דחיישין שמא יטה
לפי שלא ירצה שיכבה
הנו לפיכך [אין] מבטלין
התנוקות מן הקריאה.
בוא וראה עד היכן פרצה
טהרה בישראל. פירשו
בנמ' דבני מערבא כי
וו מחלה למדנה ממה
שאמר הכתוב (ויבאית' ל)
כי מטש אשר היה לך
לפני יעריך לרוב. כלומר
מחוב שפשמרין ישראל
טהרות ורוב שמוהדרין
מליגי ומליקרב לדבר
שגורם לטומאה.

ק א ב מ"ה שם הלכה טו
טור ש"ע שם ספק י'
קא ג מ"י פ"ה מלגלות
אקרי פ"ה הלכה י'
ופ"ו מלגלות טומאת אכולין
הלכה י' סמך לארץ קרא
טוש"ע י"ד סימן קסא ספק
ג:
קב ד מ"י פ"ה מהלכות
פ"ג שם טוש"ע שם
ספק י':
קג ה מ"י פ"ה מהל'
אקרי פ"ה הלכה י'
סמך לארץ קרא טוש"ע ח"ה
סימן כא ספק י':

מוסף תוספות

א. מירוש' לסיפא רוחה
היכן התנוקות קורין אבל
הוא לא יקרא. י"ל. מוס'
הל"ש. ב. לפורס (אמר ר'
פרת) שכן תורה אינו
אסור אלא קריבה של גלוי
עריות אבל. מוס' ע"ז ח.
ג. וז"א"ר הוא בבגדו והיא
בבגדה אפי' מדרבנן ליכא
למיגור. מוס' הל"ש. וכוון
דכן ליכא לפרושי קרא
דיחוקאל הוא בבגדו והיא
בבגדה בעריות. ורובן הוא
דאסור קירוב בשר, ואסור
ג"כ הוא בבגדו והיא
בבגדה בעריות, ודילמא
באשתו נדה קירוב בשר
גזור אבל לא כשהוא
בבגדו והיא בבגדה.
יעינאל. ד. ת"ה. מוס'
הל"ש.

רב נסים גאון

מיתובי רבן שמעון בן
גמליאל אומר חתנות
מסדרין פרשיותיהן לאור
הני. זאת החיתובת פירוק
עליה ב' פירוקין בתלמודנו.
ובתלמוד ארץ ישראל
פירוק פרוק אחר הובי
יעיזו לכתבו בכאן. וכך
אמר אילן בנו דרפיט
בוצנא ואילין לא בעי
דירטי בוצנא. ופי' דבריהם
שהתנוקות מן הקריאה.
הקריאה וריהבו שיכבה
הנו וזאת כותיפות בהן
כי הם לא יטי את הגו
ולפיכך הותר להם לקרות
לאור הני דליכא למיחש
שמא יטי. אבל החזן לא
יקרא דחיישין שמא יטה
לפי שלא ירצה שיכבה
הנו לפיכך [אין] מבטלין
התנוקות מן הקריאה.
בוא וראה עד היכן פרצה
טהרה בישראל. פירשו
בנמ' דבני מערבא כי
וו מחלה למדנה ממה
שאמר הכתוב (ויבאית' ל)
כי מטש אשר היה לך
לפני יעריך לרוב. כלומר
מחוב שפשמרין ישראל
טהרות ורוב שמוהדרין
מליגי ומליקרב לדבר
שגורם לטומאה.